

Mănăstirea Pasărea, pământ sfânt care rodește sfinți

- Cuvioasa Elisabeta de la Pasărea strălucește pe bolta Ortodoxiei noastre
- Aceasta dăruiește ocrotire și ajutor în necazuri tuturor celor ce o cheamă în rugăciunile lor

Mănăstirea Pasărea, această grădină duhovnicească din inima Ilfovului, se arată din nou a fi un loc unde sfințenia înflorește în tăcere, hrănită de nevoiță, smerenie și iubire de Dumnezeu. După mai bine de două secole de viață duhovnicească, această vatră monahală dăruiește neamului românesc o nouă sfântă, pe Cuvioasa Elisabeta de la Pasărea, care va fi prăznuită în fiecare an la data de 5 iunie.

Ionela CHIRCU

Aprobarea de proclamare a canonizării a venit marți, pe 1 iulie, în cadrul ședinței Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, prezidate de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, în Aula Magna "Teoctist Patriarhul" a Palatului Patriarhiei. Canonizarea propriu-zisă, adică proclamarea oficială și includerea sa în calendarul liturgic, va avea loc anul viitor. Puțini sunt cei care au auzit, până acum, despre Schimonahia Elisabeta Lazăr, o viață tăcută, dar plină de lumină, trăită cu smerenie și credință adâncă. Născută în 1970, într-un sat din Bucovina, a ales, la doar 16 ani, să-și lase în urmă tinerețea și lumea pentru a se închina lui Dumnezeu, intrând în obștea Mănăstirii Pasărea. Aici, în mijlocul naturii, între codrii liniștiți și apele care înconjoară mănăstirea ca o binecuvântare, și-a trăit mare parte din viață, în rugăciune, muncă și tăcere, devenind fără să caute vreodată vreoaia omenească, una dintre cele mai iubite și respectate maici din mănăstire.

O viață dăruită lui Dumnezeu

Rodica Lazăr, cum se numea la vremea aceea, a intrat în mănăstire în 1986, iar de-a lungul anilor a urmat calea monahismului cu râvnă și dragoste. A primit rasa, apoi a devenit rasofoară sub numele de Elisabeta, monahie cu numele Teodora și, în cele din urmă, a fost tunsă în marea schimă (cea mai înaltă treaptă a a călugăriei în monahismul creștin ortodox) cu același nume cu care este cinstită azi: Elisabeta. A fost o monahie a rugăciunii, a jertfei și a smereniei. A lucrat cu pricepere în atelierul mănăs-

tirii, a interpretat cântece psaltice în biserică, a primit daruri duhovnicești și a fost cunoscută ca o femeie cu har divin, cu viață aspră și vederi cerești. Timp de câțiva ani a slujit în Țara Sfântă, la Ierusalim, iar mai târziu, la îndemnul Părintelui Arsenie Papacioc, s-a retras în sihăstrie pe muntele Giumalău, trăind în nevoiță și rugăciune neîncetată. În 2014, când și-a încheiat viața pământească la doar 44 de ani, a lăsat în urmă o biografie cutremurătoare și amintirea unei maici smerite și iubitoare, care aducea bucurie și mângâiere tuturor celor care o căutau. Canonizarea sa este o mare binecuvântare pentru obștea Mănăstirii Pasărea, dar și pentru întreg județul Ilfov și pentru toți credincioșii ortodocși români care au nevoie de sprijin, mângâiere și nădejde, mai ales în aceste vremuri tulburi. Sfânta Cuvioasă Elisabeta devine astfel o ocrotitoare cerească pentru noi toți, către care ne putem îndrepta rugăciunile cu încredere, știind că ne va însoți din Cer, cu blândețea și puterea ei duhovnicească.

Scară către Cer pentru sufletele care caută liniște

Mănăstirea Pasărea reprezintă un izvor de sfințenie, o scară către Cer pentru sufletele care caută liniște, sprijin și răspuns în rugăciune. Iar peste drum de mănăstire, Seminarul Teologic de la Brănești continuă, prin generații de tineri, școala credinței și a vocației, așa cum visau odinioară ctitorii locului. În aceste timpuri zbuciumate, în care mulți caută sens, alinare și nădejde, Sfânta Cuvioasă Elisabeta ne amintește că Dumnezeu nu încetea-

ză să lucreze prin oamenii Săi. Chiar și astăzi, El ridică sfinți dintre noi, oameni simpli, dar plini de Duhul Sfânt, care devin lumină pentru ceilalți. Să nu uităm că atâtea timp cât mai avem sfinți printre noi, lumea nu e pierdută. Să ne rugăm cu dreaptă credință Sfintei Elisabeta de la Pasărea și să-i cerem ajutorul în viața noastră de zi cu zi. "Să-i urmăm râvna, smerenia și tăcerea care se transformă în rugăciune, să-i cerem mijlocirea și să-i simțim apropierea în viața noastră de zi cu zi. Asemenea unei făclii aprinse în întuneric, Sfânta Cuvioasă Elisabeta ne arată că drumul spre Cer nu e închis, că sfințenia e încă posibilă și că rugăciunea sinceră aduce răspuns", spune Stavrofora Mihaela Costache, Stareța Mănăstirii Pasărea. De acum, Mănăstirea Pasărea este locul unde cele peste 105 maici viețuiesc în rugăciune, dar și așezarea unde Sfânta Cuvioasă Elisabeta veghează cu dragoste, chemându-ne să nu ne pierdem credința. Să

creдем cu adevărat că nu suntem singuri! În Cer, avem o nouă mijlocitoare. Sfânta Cuvioasă Elisabeta de la Pasărea.

Mănăstirea Pasărea, grădina Raiului din inima Ilfovului

Ascunsă între păduri frumoase și ape liniștite, la doar câțiva pași de forfota Capitalei, Mănăstirea Pasărea se așterne ca o filă luminoasă în cartea credinței, într-un acatist scris de îngeri. Aici, timpul curge altfel, mai blând, mai curat, mai aproape de Cer. De peste două secole, Mănăstirea Pasărea

este vatră de rugăciune și tămăduire. Cuprinsă de liniștea pădurii și răcorită de luciul apelor din preajmă, lăcașul de cult pare adesea o icoană în care chipurile maicilor, cu pas domol și ochi luminați de rugăciune, îți amintesc că încă mai există sfințenie pe pământ. Aici, Dumnezeu este chemat și simțit. În fiecare slujbă, în fiecare cântec psaltic, în fiecare lumânare aprinsă, inimile celor care vin se liniștesc, își alină durerile, iar sufletele lor capătă nădejde. Mănăstirea Pasărea este o ușă care se deschide celor care știu să stea în tăcere și să asculte șoapta Dom-

nului. Din aceste locuri au răsărit sfinți care au urcat la Cer, dar au rămas și printre noi, în duh, ca să ne ocrotească. Pasărea nu este numai un nume. Este zbor lin de rugăciune către Dumnezeu. Este o chemare la împăcare, la simplitate, la întoarcerea la rădăcini. Este dovada că în România mai există locuri unde sufletul se vindecă și credința prinde rădăcini adânci. Pelerini din toată țara, credincioși din Ilfov și din Capitală vin aici într-un pelerinaj către propriul suflet. Unii vin cu întrebări, alții cu lacrimi, alții numai cu tăcerea. Dar toți pleacă mai liniștiți, mai împăcați, mai aproape de ceea ce contează cu adevărat. Mănăstirea Pasărea este, fără îndoială, un dar ceresc pentru județul Ilfov, pentru România și pentru toți cei care caută un colț de rai pe pământ. Este locul unde rugăciunile se înalță ca o cântare tainică spre Cer și unde, de peste 200 de ani, femeile alese trăiesc nu pentru ele, ci pentru Dumnezeu și pentru rugăciunea lumii.

